

O NENO CRIADO POLOS LOBOS

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

NOME DO DOCUMENTO: MPG_NoCa_0042_003_id726_D
AUDIO DE REFERENCIA: MPG_NoCa_0042_003_id726.mp3
TIPO DE DOCUMENTO: Rexistro directo dun evento. Conto
MATERIAL DISPOÑIBLE: Audio mp3 (editado e dixitalizado pola compiladora)
 Transcrición do texto
DURACIÓN: 0:04:00

DATOS DA RECOLLIDA

- **DATA DA RECOLLIDA:** 1997
- **LOCALIZACIÓN:**
 - Lugar/ aldea/ barrio:**
 - Parroquia:**
 - Concello:** Pobra de Trives
 - Provincia:** Ourense
 - País:** Galicia
- **INFORMANTE**
 - Nome:** Jose Carlos Sobral Dorado
 - Idade no momento da recollida:** 67
- **RECOLLEDOR/ORA:** Fernando Montero Delgado
- **COMPILADORA:** Camiño Noia Campos
- **COLECCIÓN:** Camiño Noia (NoCa)
- **CLASIFICACIÓN E REFERENCIAS DESTE CONTO NOS CATÁLOGOS TIPOLÓXICOS DE CAMIÑO NOIA:**
 - Tipo:** Sen información

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

CONTEXTO

Durante os anos 90 do século XX, a catedrática emérita e profesora de filoloxía galega María Camiño Noia Campos dirixiu un valioso proxecto de recollida, catalogación e divulgación do conto galego de tradición oral. Neste proceso foi imprescindible a axuda do seu alumnado e de bolseiros, que participaron nas recollidas de campo gravando a persoas que aínda recordaban contos e que ademais sabían contalos. Os traballos, que se realizaron en Galicia e nas áreas de lingua galega de Asturias, León, Zamora e Cáceres, constitúen hoxe unha testemuña única dun rico patrimonio que estaba a piques de desaparecer. O froito de traballar con todo este material plasmouse en varias obras - citadas máis abaixo na bibliografía - nas que Camiño Noia sistematizou a narrativa galega oral de acordo a criterios recoñecidos internacionalmente. Nomeadamente, a súa última obra *Catalogue of Galicia Folktales* - editada pola prestixiosa Kalevala Society de Finlandia - coloca o conto galego dentro da tradición oral europea, dándolle un espazo de referencia no folcklore internacional.

O APOI dispón actualmente, grazas á cesión de Camiño Noia, dos materiais orixinais froito das recollidas: a colección completa das gravacións e as transcripcións cos datos de campo. Presentamos o seu material seguindo os criterios do catálogo tipolóxico realizado pola propia compiladora.

NOTAS SOBRE A TRANSCRICIÓN DO TEXTO

A transcripción foi tomada dos documentos cedidos pola compiladora. Respectouse a pronuncia da persoa e as palabras e expresións coloquiais transcribíronse tal e como foron ditas.

BIBLIOGRAFÍA

- NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2010): *Catálogo tipolóxico do conto galego de tradición oral: clasificación, antoloxía e bibliografía*. Vigo : Universidade de Vigo, Servizo de Publicacións.
- NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2002): *Contos galegos de tradición oral*. Vigo: Nigratrea.
- NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2021): *Catalogue of Galicia Folktales*. Kalevala Society.

PALABRAS CHAVE

conto, narración, lobo, lobishome

EDICIÓN DA PRESENTE FICHA: Sara Santalla Iglesias

TRANSCRICIÓN

A historia é esta: resulta que había unha muller que tiña un rapaz de dous anos que lle chamaban Manolito. E resulta que o rapaz pois era destes de nais solteiras. E resulta que colleu a nai un día, non tiña con quen deixar ó cativo e marchou con el a buscar un brasado de herba. Alá foron os dous; puxo ó rapaz alí sentadiño nunha esquina, e ela colleu o fouciño e foi cortar na herba. E resulta que cando xa estaba facendo o brasado, marchou buscar ó cativo e o cativo non estaba. Mimá! A nai tola buscando polo cativo...

- Ai Manoliño! Onde vas Manoliño?

E Manoliño non contestou, nin apareceu, nin chispas. E bueno, alá chegou á casa, contoullo ó seu pai, á súa nai:

- Ai dios mío! Manoliño desapareceu, dios mío!

E Manoliño non aparecía por ningún lado.

Alá foi pasando o tempo. E un día resulta que a nai foi tamén a apañar un pouco de toxo que necesitaba p'as cortes. E colleu e un día encontrouse cun home... cun home peludo que non sabía falar, e claro, en principio a muller asustouse e dixo:

- Arre chispa! Quen é este home!

E o home, pois claro, como non sabía falar, pois facía señas. E resulta que Manoliño tiña un corte nun dedo que, precisamente había feito cun fouciño, e tiña unha marca; quedoulle unha cicatriz, e a nai reconeceuno pola cicatriz esa:

- Ah! Ti eres Manoliño! Ai, Dios mío, ti eres Manoliño!

Claro, o pobre paisano non sabía falar, á señora non a conecía de nada, e alá a tipa chuzou con el, chuzou tanto que o convenceu e levouno á súa casa. E empezou a vistilo, empezou a intentar falar con el, o rapaz foi ó colegio, aprendeu a escribir e aprendeu a leer, e aprendeu incluso a falar e, claro, cando aprendeu a falar foi cando empezou a contar a historia toda do que lle había pasao cando el tiña dous anos e cando se había perdido naquela finca. E colleu, e empezou o conto todo deste, de que o pobre rapaz empezou a gatear polas fincas e resulta que perdeuse, e colleu unha parexa de lobos que había por alí e criárono, coa leite da loba pois foino criando. E incluso defendíano das demais fieras, de raposos e de xabaríns e de animais bravos que puideran causarlle dano, e o pobre paisano pois foi contando, foi contando e ó final dixo el:

**Museo
do Pobo
Galego**

instituto de
estudos das
identidades

- Pois mira ti, foron os lobos os que me salvaron a min a vida, mira ti, coa pobre manía que lle teñen ós pobres animais!

E é así, este eche o conto e non hai máis.